

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.358/2013/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a ...2. sz. Ügyvédi Iroda (címe ügyintéző: Dr. Rózsa Péter ügyvéd) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek - a Kristonné Dr. Dusza Gabriella ügyvéd (címe) által képviselt AEGON Magyarország Általános Biztosító Zrt. (címe) alperes ellen szerződés teljesítése iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 25.P.21.668/2011/42. számon meghozott és 43. sorszámon kijavított ítélete ellen a felperes által 44. és 46. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét részben megváltoztatja, és kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 25 500 (Huszonötezer-ötszáz) forint kereseti illetéket; egyebekben az ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperes részére 15 napon belül 152 400 (Százötvenkettőezer-négyszáz) forint összegű másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperes tulajdonában állt a **"B"** belterület **"B1"** helyrajzi számú, **"B"** szám alatti családi házas ingatlan.

2009. szeptember 2. napi kockázatviselési kezdő időponttal az ingatlan kockázatviselési hely vonatkozásában egyrészről a felperes mint biztosított és szerződő fél, másrészről az alperes mint biztosító között „Családi biztosítás” elnevezésű, az ingatlanon található lakóépületre és háztartási ingóságokra kiterjedő vagyonbiztosítás, továbbá felelősségbiztosítás és balesetbiztosítás jött létre. Az önrész mértékét a felek biztosítási eseményeként 20 000 Ft összegben határozták meg.

A biztosítási szerződés mellékletét képező, az alperes által általános szerződési feltételekként kibocsátott, „A vagyonbiztosítás különös feltételei” V.1. pontja értelmében az alperes kockázatviselése a megadott kockázatviselési helyen lévő - többek között - állandó lakás céljára szolgáló épületek valamint háztartási ingóságok károsodására terjed ki. A VI.4. és VI.6. pontok értelmében biztosítási eseménynek minősül a viharkár és az árvízkar. A VII.3.1. pont szerint az alperes megtéríti a biztosítási események által a biztosított épületekben, építményekben okozott károk káridőponti új értéken számított helyreállítási költségeit, maximum a biztosítási összeg mértékéig. Az új érték megállapításának alapja a károsodottal azonos nagyságú, kivitelezettségű és minőségű épület építési költsége. A VII.3.2. pont szerint megtéríti az alperes a biztosítási összeg mértékéig a biztosított ingóságokban a biztosítási események által okozott károk káridőponti javítással történő helyreállításának költségeit vagy újra beszerzési árát, de ezek egyike sem haladhatja meg a vagyontárgynak a káridőponti új értékét.

A 2010. évben a biztosítási összeg a lakóépület vonatkozásában 17 550 000 Ft, a háztartási ingóságok vonatkozásában 4 000 000 Ft volt.

Az ingatlant 2010. május 16. napján a **"B"** patak áradása folytán károsodás érte. A biztosítási eseményt a felperes 2010. június 1. napján jelentette be az alperes részére. Az alperes a 2010. június 2. napján végzett szemle alapján az épületkár összegét 235 000 Ft-ban határozta meg, és az önrész levonása után a felperes részére 215 000 Ft összeget fizetett meg.

Az ingatlant 2010. május 22. napján viharkár érte. A felperes a biztosítási eseményt 2010. június 1. napján jelentette be az alperes részére. Az alperes a 2010. június 2. napján végzett szemle alapján a vihar miatti épületkár összegét 172 000 Ft-ban határozta meg, amely összeget a felperes részére megfizette.

2010. június 4. napján az ingatlant ugyancsak a **"B"** patak áradásával összefüggésben újabb károsodás érte. A biztosítási eseményt a felperes 2010. június 9. napján jelentette be az alperes részére. Az alperes a 2010. június 26. napján elvégzett szemle alapján megállapította, hogy az épületkár a korábbi biztosítási események alapján már elszámolásra került, az ingóságokban 410 000 Ft kár keletkezett, és a megállapított kárösszegből az önrészt levonva 390 000 Ft összeget fizetett meg a felperes részére.

Az alperes a felperes ezt követő felszólításai ellenére a további biztosítási összegek kifizetésétől elzárkózott.

"B" Község Önkormányzata megbízása alapján **O. Z-né** építőmérnök a 2010. június 21. napján készült statikai szakvéleményében úgy foglalt állást, hogy a felperesi ingatlanon található épület belül teljesen felázott, a főfalak a gát mentén eltörtek, repedezettek, az alapok süllyedése látható, az épület igen rossz szerkezeti állapota alapján annak felújítását nem javasolja, az épület nem lakható.

A statikai szakvélemény alapján **"B"** Község Önkormányzata a 2010. augusztus 25. napján kelt igazolásban közölte az alperessel, hogy a felperesi lakóingatlan helyreállíthatatlanul károsodott, lebontásra fog kerülni.

Ezt követően az alperes megbízása alapján 2010. szeptember 10. napján **E. Sz.** építész-mérnök és **K. S.** okleveles építőmérnök a lakóépületet ért károsodással kapcsolatban szakvéleményt készítettek, amelyben úgy foglaltak állást, hogy az épület helyreállítható, a helyreállítás indokolt költségei 4 367 630 Ft + Áfa összegben határozhatók meg, míg egy új épület építésének indokolt költségei 13 980 000 Ft + Áfa összegek lennének.

2010. október 19. napján egyrészről **"B"** Község Önkormányzata mint önkormányzat, másrészről a felperes mint károsult között támogatási megállapodás jött létre, amely 2. pontja értelmében az önkormányzat az 1148/2010. (VII.8.) Kormányhatározat és a 9/2010. (VIII.4.) Önkormányzati Rendelet alapján a felperes részére vissza nem térítendő támogatásként, lakás vásárlására, 5 000 000 Ft összeget biztosított. A megállapodás 3. pontja szerint a felperes kijelentette, hogy a károsodott ingatlan biztosítással rendelkezett, a biztosító társaság 410 000 Ft kártérítést fizetett az ingóságokra, az ingatlanra még kártérítést nem fizetett. A megállapodás 5. pontjában a szerződő felek rögzítették, hogy az önkormányzat megküldi a támogatási szerződés egy példányát az alperes részére, hogy a későbbiekben - ingatlankárra - kifizetendő biztosítási összeget az önkormányzat javára engedményezze, illetve a kártérítést az önkormányzat számlájára átutalja.

A támogatási megállapodás alapján az alperes 2011. január 14. napján 3 000 000 Ft összeget utalt át **"B"** Község Önkormányzata részére.

A felperes módosított keresetében kérte kötelezni az alperest a biztosítási szerződés alapján nem teljesített 10 586 000 Ft tőke megfizetésére. Előadta, hogy a lakóépületet és az ingóságokat 2010. májusában és júniusában két árvíz és egy vihar általi károsodás érte. A károsodott ingóságok értéke 996 000 Ft volt, az önrészt figyelembe véve az alperes 410 000 Ft összeget teljesített, így az ingóságok vonatkozásában további 586 000 Ft fizetési kötelezettsége áll fenn. Az árvíz következtében az ingatlan főfalai több helyen megrepedtek, eltörtek, a ház lakhatatlan lett, az önkormányzat le is bontatta. Ebből következően az alperesnek nem helyreállítási költséget, hanem új épület építésének a költségét kell megfizetnie. Figyelemmel arra, hogy az alperes az önkormányzat felé 3 000 000 Ft összeget teljesített, további 10 000 000 Ft fizetési kötelezettsége áll fenn.

Az alperes a kereset részbeni elutasítását kérte. Az ingóságok vonatkozásában további 471 000 Ft összeg megfizetésének a kötelezettségét elismerte, ezt meghaladóan ebben a részben, bizonyítatlanság miatt, kérte a kereset elutasítását. Az épületkárral összefüggésben a pert megelőzően megbízásából készült szakvélemény alapján további 1 367 630 Ft részében a fizetési kötelezettségét elismerte azzal, hogy a támogatási megállapodás alapján a felperes a követelését **"B"** Község Önkormányzatára engedményezte, ezért fizetési kötelezettsége az önkormányzat felé áll fenn, tehát ebből az okból ebben a részben is kérte a kereset elutasítását. Az ezt meghaladóan érvényesített épületkár vonatkozásában fizetési kötelezettségét nem ismerte el, tekintettel arra, hogy az

épület eredeti állapotában, az Áfa összegét nem tartalmazó, 4 367 630 Ft költség ráfordításával helyreállítható.

Az elsőfokú bíróság tanúként hallgatta meg a **"B"** Község Önkormányzat megbízásából statikai szakvéleményt készítő **O. Z-nét**, az alperes megbízásából a pert megelőzően szakvéleményt készítő **E. Sz.**ot és **K. S.**t, valamint a bontás elrendelésével kapcsolatban **Cs. Gy-t**, **"B"** Község Önkormányzatának polgármesterét. A lakóépületet az árvíz által ért károsodásoknak a mértékére, a szükséges helyreállítás indokolt költségeinek az összegére vonatkozóan szakértői bizonyítást rendelt el. **O. J.** igazságügyi építész szakértő szakvéleményét írásban előterjesztette, majd az alperesi észrevételekre tárgyaláson szóban részletesen nyilatkozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperes részére 15 napon belül 471 000 Ft-ot, ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperes részére 15 napon belül 625 666 Ft perköltséget, valamint úgy rendelkezett, hogy az eljárás során felmerült további 1 078 308 Ft perköltséget az állam viseli. Az ítélet indokolása szerint a perbeli, az ítékezés alapjául elfogadott, aggálytalannak tekintett szakvélemény szerint a lakóépületben az árvízzel okozati összefüggésben bekövetkezett károk helyreállíthatóak. Az árvízzel okozati összefüggésben bekövetkezett károk helyreállítási költségét a szakértő az Áfa összegét nem tartalmazó 4 367 630 Ft-ban határozta meg. A lakóépület III. osztályú kivitelezésben készült, és a készültségi foka 72,73 %-os volt. Meghatározta ugyan a szakértő - III. osztályú kivitelezést és 72,73 %-os készültséget alapul véve - az újra előállítás bruttó 8 980 237 Ft összegű költségét is, amelyből kifejezetten a károsodott részekre eső költség bruttó 6 456 611 Ft, továbbá az újra előállítás költségének 15 %-ában, azaz 1 347 035 Ft-ban megállapította a műszaki értékcsökkenés összegét, azonban „A vagyonbiztosítási szerződés különös feltételei” VII.3.1. pontjában foglaltak alapján az alperes az épületben okozott kár káridőponti új értéken számított helyreállítási költségének a megfizetésére köteles, amely nettó 4 367 630 Ft. A biztosítóról és biztosítási tevékenységről szóló 2003. évi LX. törvény 96. §-ának (6) bekezdése alapján az alperes az általános forgalmi adó összegének a megtérítésére nem volt köteles. A biztosítási szerződés alapján a felperest így még megillető 1 367 630 Ft azonban a felperes és **"B"** Község Önkormányzata között 2010. október 19. napján létrejött támogatási megállapodás 5. pontja alapján az önkormányzatnak mint engedményesnek teljesítendő. Ebből következően az állapítható meg, hogy a felperesnek az engedményezés folytán az épületkárból eredő további biztosítási összegre vonatkozó igénye tárgyában keresetösségi joga nincs. Az ingókárok vonatkozásában az alperes a perben további 471 000 Ft megfizetését vállalta. Figyelemmel arra, hogy a felperesi követelésből 105 000 Ft értékben olyan ingóságok károsodásai is érvényesítésre kerültek, amelyekre az alperes kockázatviselése nem terjedt ki, az ezt meghaladó részben viszont az alperes elismerő nyilatkozatot tett, ezért a bíróság az alperest a már teljesített 390 000 Ft-ra tekintettel további 471 000 Ft megfizetésére kötelezte, ezt meghaladóan a keresetét elutasította. A perköltség valamint az állam által előlegezett illeték és költség viseléséről úgy rendelkezett, hogy a felperes az eredetileg 16 610 000 Ft megfizetése iránt előterjesztett keresetét 10 586 000 Ft-ra szállította le, a leszállított kereset vonatkozásában a felperes 4,44 % arányban lett pernyertes, ugyanakkor a felperes részére a bíróság teljes személyes költségmentességet

engedélyezett, így az állam által előlegezett 900 000 Ft összegű eljárási illetéket és a 178 308 Ft szakértői díjat az állam viseli a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a alapján. A Pp. 86. §-ának (3) bekezdésére figyelemmel a pervesztességéhez igazodóan kötelezte a felperest az alperes perköltségének a megfizetésére úgy, hogy az alperes előlegezte a szakértő tárgyaláson való megjelenésével felmerült 23 495 Ft díjat, az alperest képviselő ügyvéd munkadíjának indokolt összege pedig a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) és b) pontjai alapján az Áfa összegét is tartalmazó 662 000 Ft, így a pervesztességéhez igazodóan az előbbiből 22 451 Ft, az utóbbiból 632 607 Ft viselésére köteles a felperes. Ugyanakkor a felperes pernyertességére tekintettel az alperes köteles a felperest képviselő ügyvéd Áfa-val növelt összegű munkadíja arányos - 29 392 Ft - részének a megfizetésére. A felek által egymásnak fizetendő perköltségek egybeszámítása után a felperes 625 666 Ft perköltség megfizetésére köteles az alperes részére.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, kérte az első fokú ítélet megváltoztatását és a marasztalás összegének 7 564 985 Ft-ra felemelését. Előadta, hogy az alperes a biztosítási szerződésben arra vállalt kötelezettséget, hogy megtéríti az épületben okozott károk káridőponti új értéken számított helyreállítási költségét, maximum a biztosítási összeg mértékéig. A perbeli szakvélemény a káreseményt megelőző állapotban történt újraépítés költségét bruttó 10 564 985 Ft összegben határozta meg. Mivel az önkormányzat részére az alperes 3 000 000 Ft összeget már kifizetett, ennek beszámításával 7 564 985 Ft megfizetésére köteles. Rámutatott arra, hogy bár a szakvélemény az avultság mértékét nem határozta meg, nyilvánvalóan - mivel nem volt rom épület - a 75 %-os avultságot a lakóépület állapota nem haladta meg. Amennyiben az épület új értéken számított helyreállítási költségét az épület készülségi fokával kell csökkenteni, a helyreállítási költség 7 606 786 Ft, tehát a kifizetett 3 000 000 Ft összeg figyelembe vételével az alperes akkor is 4 606 786 Ft összeg megfizetésére köteles.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az első fokú ítélet helybenhagyását, a felperes másodfokú perköltségében marasztalását kérte. Felhívta arra a figyelmet, hogy a támogatási megállapodással a felperes az alperessel szemben a biztosítási szerződés alapján támasztott követelését **"B"** Község Önkormányzatára engedményezte. Helyesen jutott ezért az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a felperesnek az épületben bekövetkezett kár tekintetében keresetösségi joga nem volt, ezért a keresetet az épületkár részében helytállóan utasította el. Ezzel együtt arra is rámutatott, hogy mind a pert megelőzően beszerezett szakvélemény, mind a perbeli szakvélemény alapján a helyreállítási költség alacsonyabb, mint az újjáépítés költsége, a biztosítási szerződés alapján az alperest ezért az előbbi megfizetésének a kötelezettsége terhelte.

Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja szerint tárgyaláson kívül bírálta el, az elsőfokú ítéletnek a keresetnek részben helyt adó és a keresetet 7 564 985 Ft összegben felül elutasító rendelkezéseit, fellebbezés hiányában a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése szerint nem érintette, a fellebbezést nem találta alaposnak, azonban a kereseti illeték viselése részében az ítéletet a következők szerint megváltoztatta:

Alapítván hivatkozott arra a felperes, hogy az alperes a nem vitatottan érvényes és hatályos biztosítási szerződés alapján, az ugyancsak nem vitatottan bekövetkezett biztosítási események miatt az épület újjáépítése bruttó 10 564 985 Ft összegű költségének a megtérítésére volt köteles.

A Ptk. 536. §-ának (1) bekezdése értelmében biztosítási szerződés alapján a biztosító meghatározott jövőbeni esemény (biztosítási esemény) bekövetkeztétől függően bizonyos összegnek megfizetésére vagy más szolgáltatás teljesítésére, a biztosított illetőleg a másik szerződő fél pedig díj fizetésére kötelezi magát.

A peres felek között a felperesi ingatlanon található lakóépület és háztartási ingóságok vonatkozásában vagyonbiztosítási szerződés jött létre. Az alperes teljesítési kötelezettsége nem a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdésén alapult, tehát nem a teljes kár megtérítésének a kötelezettsége terhelte, hanem ahhoz igazodó biztosítási összeg megfizetésére volt köteles, amelyet a szerződésben vállalt.

A vagyonbiztosítási szerződés lényege valamilyen, a szerződő fél érdekeltségi körébe tartozó vagyontárgyban bekövetkező károsodásra vonatkozó kockázatviselés áthárítása. A szerződő fél célja, hogy a vagyontárgy kárveszély viselési kötelezettségét a biztosítóra telepítse, amennyiben a vagyontárgyat kár éri, olyan helyzetbe kerüljön, mintha a kár be sem következett volna.

A kialakult biztosítói gyakorlat szerint abban az esetben, amennyiben a biztosított vagyontárgyat kár éri, a biztosító kétféle számítás alapján vállal megtérítési kötelezettséget. Amennyiben a károsodások javítással gazdaságosan helyreállíthatók, úgy a helyreállítás költségeinek a megtérítése az irányadó - és amennyiben a biztosító helyreállítási költséget fizet, úgy a káronszerzés tilalma alapján magukat a javítási költségeket lehet avultatni, így nem határozható meg maradványérték. A biztosítási összegnek ugyanis az a rendeltetése, hogy a vagyontárgyat ért károsodás kiküszöbölését, helyreállítását szolgálja, a gazdaságos javítás után - hiszen a vagyontárgy helyreállításra került - nincs maradvány. Amennyiben viszont a károsodások javítással nem helyreállíthatók, úgy a biztosító a károsodottal azonos minőségű vagyontárgy beszerzésének, újjáépítésének a költségeit téríti meg, és ebben az esetben a fizetendő összegből a maradványértéket levonja.

A biztosítási összeg meghatározása során szükséges elhatárolni, hogy a biztosító az utánpótlási értéken vagy műszaki avult értéken vállalja térítési kötelezettségét. Előbbi esetben a káridőponti új értéket kell megtéríteni, amelynek minősül a károsodottal azonos minőségű vagyontárgy káridőponti felépítésének, helyreállításának vagy beszerzésének az Áfa összegével csökkentett átlagos költsége. Utóbbi esetben a biztosító fizetési kötelezettsége a káridőponti avult értékre terjed ki, amely az újjáépítés, helyreállítás, újra beszerzés költségéből az eredeti építés, beszerzés és a kár időpontja között eltelt időszakra eső amortizáció levonásával számítandó.

A káridőponti avult érték megtérítésének a kötelezettségét a felek között létrejött szerződés feltételei csak 75 %-ot meghaladó avultság esetében rendelték alkalmazni; az

alperes azonban kifejezett nyilatkozata szerint az avultságra nem hivatkozott, ebből következően az alperes fizetési kötelezettsége az utánpótlási értékhez igazodik.

„A vagyonbiztosítás különös feltételei” VII.3.1. pontja értelmében - szemben azzal, hogy az ingókárok esetében vagy helyreállítási költség vagy újra beszerzési ár megtérítését vállalta - az alperesnek az épületben okozott károk új értéken számított helyreállítási költségeit kellett megfizetnie azzal, hogy az új érték alapjaként a károsodottal azonos nagyságú, kivitelezésű és minőségű épület építési költségét kellett figyelembe venni. A szerződés nem tartalmazta kifejezetten azt, hogy - a károsodás mértékétől függetlenül - a lakóépület új állapotban való beszerzésének a költségei térítendőek. A szerződéses rendelkezésnek a Ptk. 207. §-ának (1) és (2) bekezdésén alapuló értelmezése alapján az állapítható meg, hogy az alperes az eredeti állapothoz igazodó térítési kötelezettséget vállalt, tehát mindaddig, amíg a lakóépület gazdaságosan helyreállítható, nem az új épület megépítésének a költségeit, hanem a helyreállítás költségeit kell megtéríteni. A biztosítási szerződés azt ugyan nem határozta meg, hogy mikor tekinthető a helyreállítás gazdaságosnak, azonban a kialakult biztosítási és építész szakmai gyakorlat alapján az újraépítés költségét kell viszonyítani a szükséges és indokolt helyreállítás költségeihez, és amennyiben utóbbi a kisebb összegű, akkor a helyreállítás gazdaságosnak tekinthető. A megfelelően kiegészített szakvélemény szerint a károsodást megelőző állapothoz igazodó újra előállítás költsége bruttó 8 980 237 Ft - azaz nettó 7 071 053 Ft -, amely lényegesen magasabb összegű, mint a helyreállítás nettó 4 367 630 Ft összege, így a helyreállítás egyértelműen gazdaságosnak tekinthető.

Helytállóan foglalt állást úgy az elsőfokú bíróság, hogy a perbeli szakvélemény alapján az épület gazdaságosan helyreállítható, az alperest az új értéken számított helyreállítási költségek, a helyesen felhívott jogszabályi hivatkozás alapján az Áfa nélkül számított 4 367 630 Ft összege megfizetésének a kötelezettsége terheli.

Az ítélet tábla osztotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy az alperes által meg nem fizetett biztosítási összegre vonatkozó követelés érvényesítésére az engedményezési szerződés miatt a felperesnek keresetösségi joga nincs.

A Ptk. 207. §-ának (1) bekezdése szerint a szerződési nyilatkozatot vita esetén úgy kell értelmezni, ahogyan azt a másik félnek a nyilatkozó feltehető akaratára és az eset körülményeire tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értenie kellett.

A támogatási megállapodás 5. pontjának a helyes értelmezése alapján a felperes az épületkár címén a biztosító által fizetendő biztosítási összeget az önkormányzatra engedményezte, függetlenül attól, hogy a kifizetésre milyen összegben kerül sor. Az engedményezésre vonatkozó rendelkezéseknek ugyanis az volt a célja, hogy a károsultat kétszeresen ne illesse meg a kártérítés, tehát amennyiben a kára más címen megtérült, akkor a támogatást nyújtó részére az ebből következően szükségtelenül nyújtott támogatás visszafizetésre kerüljön. A szerződéses rendelkezések az engedményezés vonatkozásában korlátozást, feltételt nem tartalmaztak, ezért a jogosult személyében bekövetkező, az engedményezésen alapuló jogutódlás következtében, a felperes saját javára az épületkár címén biztosítási összeg iránti igényt eredményesen nem érvényesíthet. Az engedményezésre vonatkozó korlátozás hiányában helytelen az az álláspont is, hogy az

alperes csak a támogatás meg nem térült részét, tehát 2 000 000 Ft összeget köteles **"B"** Község Önkormányzata részére megfizetni, az ezt meghaladó biztosítási összeget már közvetlenül a felperesnek; mivel a felperes a támogatási megállapodás alapján az épületkárra tekintettel az alperes által fizetendő valamennyi összeget az önkormányzatra engedményezte, ezért bármilyen összegű kifizetésre az önkormányzat jogosult, és az ezt követő, az önkormányzat és a felperes közötti elszámolásra tartozik, hogy egymás között ebből a támogatási megállapodás alapján milyen összeg illetheti meg a felperest. Bár a felperesi képviselő tárgyalási jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozatával (7. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldal 2. bekezdés) maga is elismerte, hogy a biztosítási összeg egy részének a megfizetésére az alperes az önkormányzat javára köteles, a keresetét ehhez igazodóan nem változtatta meg, és nem kérte a harmadik személy javára marasztalást, amelynek egyébként a Ptk. 286. §-ának (1) bekezdése alapján nem lett volna akadálya. Mindezek miatt a per eldöntése szempontjából nem is volt jelentősége annak, hogy a szerződéses rendelkezések alapján az épületkárra tekintettel az alperest milyen összegű fizetési kötelezettség terhelte.

Az ítéltábla észlelte, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokkal ellentétesen rendelkezett az állam által előlegezett kereseti illeték viseléséről, amelyről a Pp. 253. §-ának (3) bekezdésének második mondata alapján a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül határozott. A pernyertesség - pervesztesség arányának a meghatározása során az illeték tekintetében az eredeti keresetet kell alapul venni, ennek megfelelően a pertárgy értéke 16 610 000 Ft volt, amelyből a felperes 471 000 Ft részben tekinthető pernyertesnek. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 42. §-ának (1) bekezdése a) pontja szerinti, a kereset előterjesztésekor legmagasabb, 900 000 Ft összegű kereseti illetékből a felperes személyes költségmentessége folytán a pervesztességéhez igazodó arányos 874 500 Ft illeték a 6/1986 (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam terhén marad, azonban a fennmaradó 25 500 Ft, a pervesztességéhez igazodó kereseti illetéket, költségkedvezmény hiányában a hivatkozott jogszabályi rendelkezések szerint az alperes tartozik viselni. Mindezek alapján kizárólag ebben a részben az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta. Az ítéltábla által a pernyertesség - pervesztesség arányának az elsőfokú bírósághoz képest az alperesre kedvezőbb számítása a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése értelmében, fellebbezés hiányában, az alperes javára megítélt perköltség összegét nem érinthette. Az állam által előlegezett 178 308 Ft szakértői díjnak a felperes személyes költségmentessége folytán az állam általi viseléséről pedig a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése helyes értelmezése folytán az elsőfokú bíróság helytállóan döntött, mivel a szakértői bizonyítás tárgya kizárólag az épületkár címén teljesítendő biztosítási összeg meghatározása volt, és ebben a részben a felperes keresete egészében alaptalannak bizonyult.

Mindezek alapján az ítéltábla az első fokú ítéletet a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján a kereseti illeték viselése részében megváltoztatta, egyebekben a Pp. 254. §-ának (3) bekezdése szerinti helyes indokainál fogva helybenhagyta.

A felperes a másodfokú eljárásban pervesztesnek tekinthető, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján köteles az alperesnek a fellebbezett értékhez igazodóan a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a

(2) bekezdésének a) pontja és (5)-(6) bekezdései alapján az indokolt jogi képviselői munkára tekintettel meghatározott, az Áfa összegét is tartalmazó 152 400 Ft ügyvédi munkadíj mint másodfokú eljárási költség megfizetésére.

A le nem rótt 605 200 Ft összegű fellebbezési eljárási illeték a felperes személyes költségmentessége folytán a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a szerint az állam terhén maradt.

A perköltség vonatkozásában a teljesítési határidő a Pp. 217. §-ának (1) bekezdésén alapult.

D e b r e c e n, 2013. szeptember 12.

Dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta s.k. a tanács elnöke, Dr. Pribula László s.k. előadó bíró,
Dr. Bakó Pál s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő